

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Frid. Adolphi Lampe S. S. Theol. Doct. Ej. Et Hist. Eccl.
Professoris Ordinarii, Delineatio Theologiæ Activæ**

Lampe, Friedrich Adolph

Herbornæ Nassaviorvm, 1728

Caput VII. De Relatione inter vivos & mortuos superstite.

urn:nbn:de:hbz:466:1-28501

CAPVT SEPTIMVM.

De Relatione inter vivos & mortuos superstitute.

SUMMARIUM.

Post nexum indicatum §. 1. subjunguntur officia circa DEFUNCTOS observanda

I. Circa propriam eorum personam 2 --- 12.

A. Quoad animam 2 --- 8.

1. In iudicio circa ejus statum 2 --- 4.

a. Quid generatim observandum 2.

b. Quid speciatim in iudicio salvationis aut condemnationis 3. 4.

2. In luctu de ipsis 5 --- 7. qui

a. Ut legitimus defenditur 5.

b. Moderamen ejus edocetur 6. 7.

3. In obedientia preceptis eorum prestanda 8.

B. Quoad corpus 9 --- 12.

1. Cura sepulturæ 9 --- 11. quæ

a. Defenditur 9.

b. Limitatur 10.

c. Dirigitur 11.

2. Sepulchrorum honos 12.

II. Circa illos, quos in terra reliquere 13.

I.

Quomodo regentis in terra Relatio arctissima cum tota Ecclesia triumphante, adeoque cum omnibus *in Domino* omni tempore ac loco *defunctis* intercedat; Lib. III. cap. I. ostendimus. Hic specialius respicimus Relationem ad *illos defunctos* quibuscum communionem quandam *secundum civilem seu œconomicam* in hoc mundo, sive *pii* fuerint, sive *impii*, exercuimus. Quamvis enim has Relationes *seculares* nominemus, non tamen ita penitus cum vita hujus seculi cessant, ut non post mortem quoque aliqua *ipsis defunctis*, sive *in propria persona* tam secundum *animam*, quam secundum *corpus*, sive illis, *quos reliquerunt*, officia sint præstanda.

II Quoad *animam*, cauti ante omnia debemus esse in *judicio* circa eorum Statu. Huc pertinet:

(1) Ut tarde aliquem defunctum seu *caelo* seu *inferno* adjudicemus. Paucos possumus *beatos* pronunciare, quoniam *hypocrisis* stupenda, aliquando in ipsa morte, habet latibula. A *condemnando* multo magis abstinendum, quoniam saepe ignoramus, num in extremis peccatori gratiam suam Deus concedere voluerit?

(2) In partem mitiorem catenus propendamus, ut quos secure non licet *beatos* reputare, de iis tamen, si quaedam suppetant signa, libenter meliora sperare velimus.

(3) Qui signa quaedam resipiscentiæ veræ in ultimis nobis exhibuisse visi sunt, ita ut ipsi de eorum

eorum salute vix dubitemus, de illis tamen caute iudicium est proferendum coram aliis, ne irregniti inde ansam suspicandi aliquid de via ad vitam non ita angusta, ut verbum Evangelii docet, nanciscantur.

III. In *Judicio Beatitudinis* sigillatim cavendum, ne illius falsum ponamus fundamentum. Exceptiones enim multas habet regula illa vulgaris, *de absentibus & mortuis non nisi bene*. Præjudicium quoque circa *proximos consanguineos*, parentes, liberos &c. admodum familiare, quos beatos nolle prædicare pietati adversum multi censent, est exundum. Multo magis peccant, qui absque ullo fundamento, corruptos mundi sequentes mores, sive condolentes proximis amicis, sive demortuis prosa salutave oratione, ore aut calamo, in suggestu, cathedra, aliisque locis ad id destinatis parentando in cælum virtutes defunctorum aut mercede conducti, aut favorem cognatorum anhelantes, extollere solent. Ubi autem ex fructuum bonorum indole non aliter, quam *bene*, de mortuis licet censere, ibi fas est, ut & ipsi memoriam eorum recolamus, & aliis ad incentivum proponamus. Hæ sunt vere illustres *Imagines*, hæc *Insignia*, quæ jugiter ob oculos ponere fas est. Tales inter *Majores*, *Cognatos*, *Amicos* accensusse in magni beneficii divini loco poni debet.

IV. *Judicium Condemnationis* temerarium sæpe superstitio hominum profert secundum externas quasdam circumstantias. Sic qui morte subitanea aut extraordinaria extinguuntur, facile in illud præjudicium incidunt Act. xxviii. 4. Nimum idem ad quoscunque *αυτοχειρες*, aut qui in

furore decedunt, a vulgo extenditur. Nullibi enim locum habet, nisi ubi concatenata malarum actionum series, absque ullis conversionis sinceræ signis, quæ tamen minus in morte subitanea, quam lenta, locum habent, nobis innotuit. Talia exempla severitatis divinæ ad Deum sanctificandum memoriæ inscribi, nec coram aliis dissimulari debent.

V. *Amor*, quo defunctis nostris, quamdiu ipsi in hac mortalitate degimus, obstricti manemus, ante omnia exigit, ut mortuos *lugeamus*, exemplo Patriarcharum & Israelis, Moysen, Samuelem, Josiam &c lugentium; quibus tamen nollem addi exemplum Domini *Lazarum deflentis* quia magis incredulitas hominum, quam Lazari mors, quem resuscitandum sciebat, lacrymas ei extorsit. Clarius hunc luctum tanquam legitimum supponunt loca Eccles. v. 11. 3. 1. Thess. iv. 13. Adde Siracid. xxxviii. 16.

VI. Fas tamen, *Luctum* hunc ita temperare, ut *legitimus scopus ac modus* ei figatur. *Scopus* pro diverso considerandi modo variat: vel *nostræ*, vel *defunctorum*, vel *aliorum* causa.

(1) Ob defunctos in genere lugemus non eorum sed *nostræ causa*, quando jucunda eorum conversatione, auxilio, tutela carendum esse dolemus. Hæc Luctus ratio est omnium levissima, & ne æqua quidem, nisi propter peccata simul humiliemur, quibus promeruimus, ut bonum, quo non rite usi sumus, cito amitteremus.

(2) Luctus *defunctorum causa* non habet locum, nisi circa illos, qui in peccatis mortui sunt. *Lugeatur mortuus, sed ille, quem gehenna suscipit, quem*

quem tartarus devorat, in cuius poenam aeternus ignis
 affluat, ait Hieronymus ad Paulam Epist. 25.

(3) Luctus aliorum causa tum obtinet, quando
 pii demetuntur, quod praeludium majorum Dei
 judiciorum esse solet *Jes. LVII. 1. 2.*

VII. In modo *Luctus* prudentia Christiana
 jubet,

(1) Ut non sit *immoderatus*, quod facillime
 posse obtingere in morte piorum Apostolus 1.
Theff. IV. 13. innuit. Singularia moderationis
 exempla dant Jobus & Davides *Job. 1. 21. 2.*
Sam. x. 11. 22. Huc faciunt solamina quae *Lib. II.*
14. §. 37. 38. sunt suppeditata.

(2) Ut in signis luctus omnis absit superstitio
 & affectatio *Levit. IX. 28. Deut. XIV. 1.*

(3) Pessimum est, sub hypocriticis lacrymis
 abscondere tacitam ob mortem amici laetitiam.

VIII. Pietas etiam aliquando jubet, *obedientiam*
 praestare mortuis in praecipis ac desideriis, qui-
 bus adimplendis conscientia nostra non gravatur
Gen. XLVII. 29. 30. 1. 25. Jerem. xxxv. 8. 9.
10. Hoc ad ipsas dispositiones, dona & legata
 per Testamentum non expressa, si de voluntate
 saltem defuncti constet, sique illa nihil iniqui
 contineat, extendendum esse, Christianus, li-
 cet per Leges civiles constringi nequeat, sibi per-
 suadebit.

IX. *Corporibus defunctorum* de SEPULTURA
 honesta prospiciendum esse, ipse ordo naturae
 mortalis a Deo constitutus suadet *Gen. III. 19.*
Eccles. XII. 7. Hinc antiquissimus in Ecclesia
 obtinuit usus, ut defunctorum corpora terrae
 mandarentur, uti ex Patriarcharum exemplis
 abunde

abunde constat. Accedit fontica ratio, ut corpora per putrefactionem ad resurrectionem præparentur. Sed & corpori, in quo immortalis spiritus habitavit, quodque iterum subiturus est; hic honor debetur præ cadaveribus brutorum. Adde, quod sepulchra sint *memoria*, *monumenta* salubria mortalitatis atque æternitatis.

X. *Personas* tamen quasdam excipiendas esse passim censetur.

(1) *Leges civiles* quosdam *facinorosos* sepultura privant, quamvis ex Hebræorum more solos, qui *sibi ipsis mortem consciverant*, hac ignominia post mortem notatos fuisse constet, Malefici certe exerta Lege Dei erant sepeliendi Deut. xx I. 22 quod an pro mere typico habendum sit, dubitari posset.

(2) Sed eo magis indubitatum est, Humanitatis Leges illos pessumdare, qui sub *hereseos* prætextu sepulchri honorem denegant, atque in ipsa ossa inaudito inter gentes maxime barbaras more laviant. Pari impietate infantes nondum baptizati honesta sepultura defraudantur.

XI. *Circumstantia* temporis, loci, aliorumque rituum ad sepulturam pertinentium pro diversitate gentium admodum variant. In genere circa eas est observandum, quod recepti mores non sint temere spernendi, si tantum hæ regulæ observentur.

(1) Absit omnis *superstitio*, qualem spirat nimis circa locum delectus, preces & oblationes pro defunctis, aspersa corpori defuncti & loculo aqua benedicta &c.

(2) *Fastus* præscindatur, qui maxime in morte eorum intempestivus est, quos Deus nobis tanquam

quam exempla *severitas* & calamitatis humanæ ob oculos ponere voluit.

(3) Multo magis absit *intemperantia*, cui *epulae* ac *symposia funebria* animum dant.

(4) Illorum rituum habeatur potissima ratio, qui aptiores sunt ad recordationem mortis & iudicii in animo suscitandam. Sic *præfata* olim aliquando adhibendæ ad pondus iudiciorum divinarum rite exaggerandum Jerem. IX. 20. 21.

(5) Qui funus comitantur singuli in se & aliis pro re nata salubres has meditationes suscitare contendant.

XII. Ipsorum *sepulchrorum* honorem antiquitas conservavit Matth. XXIII. 29. Act. II. 29. Unde *violatio sepulchrorum* inter turpissima barbarici signa accensita fuit. Absint tamen *visitationes religiose*, nec non superstitiosus *Reliquiarum* cultus.

XIII. Denique eorum, qui proxime per obitum suorum afflicti fuere, curam verbis factisque præstare amicitia sinceræ jura postulant.

(1) *Verbis* solamina congrua adhibenda sunt, quæ veritate nituntur & ita se habent, ut solidum lenimen afferre queant.

(2) *Factis* tentandum, ut jactura, quam *lugentis* per obitum Patris, Patroni, Mariti, Amici passi sunt, quodammodo illis refarciatur. Singularem præ aliis hic attentionem atque studium requirunt *vidua* atque *orphani* Job. XXXI. 16--18. Jac. I. 27. Ex eodem fundamento matrem suam Johanni Servator moriens commendat Joh. XIX. 26. 27.

TABU.